

РЕШЕНИЕ

№ 7148

гр. София, 21.11.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 23.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7752** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Е. П. С. с адрес [населено място], [улица] срещу решение № ПИ – 228/19.06.2019г. на и.д.директор на ТД на НАП – С., с което е оставена негова жалба с вх.С190022 – 000 – 0280182 от 06.06.2019г. по описа на ТД на НАП – С. срещу разпореждане изх. № С 190022 – 137 – 0005288/04.06.2019г. на публичен изпълнител по изпълнително дело № 3844/2006г. без уважение като неоснователна и недоказана.

С жалбата се иска отмяна на решението като неправилно и незаконосъобразно като се дадат указания на публичния изпълнител да постанови разпореждане, с което да отпише вземанията по данъчна декларация № 2210Н235/14.04.2007г. за периода от 01.01.2006г. до 31.12.2006г. като погасени по давност на основание чл. 173 във връзка с чл.171, ал. 2 от ДОПК. Правят се възражения, че с влязло в сила съдебно решение е прието, че към 01.01.2018г. не е изтекла абсолютната погасителна давност, която е спряна 56 дни преди изтичането ѝ по искане на длъжника с решение № ПИ – 458/06.11.2017г. до влизане в сила на съдебен акт по гр. дело № 5224/2016г. по описа на СГС или до възникване на нови факти и обстоятелства, които могат да послужат за възобновяване на изпълнението. Гр.дело № 5224/2016г. е приключило с влязло в сила определение на 04.04.2019г. След изтичане на 56 дни от влизане в сила на съдебния акт по гр.дело № 5224/2016г. жалбоподателят е направил ново искане за отписване на вземането. С разпореждане изх.№С190022 – 137 – 0005288/04.06.2019г. на публичен изпълнител е отказано прекратяване на изпълнителното дело поради

изтекла погасителна давност с аргумент, че принудителното изпълнение е възобновено от 03.06.2019г. Основните възражения са, че искането за спиране е било оттеглено на 08.11.2018г. по молба на Е. С., както и че на дата 04.04.2019г. е отпаднало основанието за спиране, предвид влизане в сила на окончателния съдебен акт по гр.дело № 5224/2016г. В хода на съдебното производство доводите се поддържат лично от жалбоподателя.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Поддържа мотивите в обжалвания акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът приема от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Обжалваното решение е връчено на дата 26.06.2019г., а жалбата до съда е заведена на дата 03.07.2019г., с оглед на което жалбата е подадена в срока за оспорване, от адресата на акта, срещу решението на директора на ТД на НАП, което подлежи на съдебен контрол и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по следните съображения:

Производството пред публичния изпълнител на ТД на НАП – С. е започнало по искане № С 190022 – 000 – 0267994/31.05.2019г., подадено от Е. П. С. за издаване на разпореждане за отписване на публично вземане по данъчна декларация №2210Н235/14.04.2007г. като погасено по давност, на основание чл. 173, ал. 2 във връзка с чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Посочено е че давността е спряла за периода от 06.11.2017г. до 04.04.2019г., като към 06.11.2017г. са оставали 56 дни до изтичане на абсолютната давност. Към датата на подаване на искането на 31.05.2019г. са изтекли 56 дни след възобновяване на давността, след окончателен съдебен акт по гр.дело №5224/2016г. на СРС, влязъл в сила на 04.04.2019г. Искането е за отписване на публичните вземания, прекратяване на изпълнително дело №22060003844/2006г. на ТД на НАП Дирекция „Събиране“, отдел „Публични вземания“ и отмяна на наложените обезпечителни мерки.

На 04.06.2019г. с протокол изх. № С190022- 026 - 0017505 главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е възобновил спряното производство по принудително изпълнение по изпълнително дело №22060003844/2006г., считано от 03.06.2019г.

На същата дата е издадено разпореждане изх. № С190022 – 137 – 0005288/04.06.2019г., с което е отказано прекратяване на събирането на вземанията по данъчна декларация № 2210Н235/14.04.2007г. за периода от 01.01.2006г. до 31.12.2006г. като погасени по давност. Мотивите са, че спряното по искане на длъжника производство по принудително изпълнение с решение № ПИ – 458/06.11.2017г. на директора на ТД на НАП – С. е възобновено, считано от 03.06.2019г.

Срещу разпореждането е подадена жалба С190022 – 000 – 0280182/06.06.2019г.

Постановено е решение № ПИ – 228/19.06.2019г. на и.д.директора на ТД на НАП – С., с което жалбата е оставена без уважение като неоснователна и недоказана. При безспорна фактическа обстановка решаващият орган е приел от правна страна, че производството по принудително изпълнение е възобновено от 04.06.2019г., на която дата публичният изпълнител е издал протокол изх. № С190022- 026 – 0017505/04.06.2019г., а не от датата на влизане в сила на окончателния съдебен акт по гр.дело № 5224/2016г. на СРС на 04.04.2019г. Едва след възобновяване на

производството по принудително изпълнение започва да тече срок от 56 дни, който е оставал до изтичане на абсолютната давност преди спирането, тоест срокът започва да тече от 04.06.2019г. и изтича на 29.07.2019г. като след изтичането на този срок се преклудира възможността на държавата да събере по принудителен ред задълженията, установени спрямо лицето. Директорът на ТД на НАП е посочил в решението, че с възобновяване на производството се възстановява възможността за извършването на изпълнителни действия в срока от 56 дни и едва след изтичане на този срок лицето би могло да се позове на изтекла погасителна давност.

По делото са приложени определение №14939/03.07.2018г. , с което е прекратено производството по гр.дело № 5224/2016г. на СГС, потвърдено с определение № 617/15.02.2019г. на САС по ч.гр.д.№ 4911 от 2018г., влязло в сила на 04.04.2019г. Между страните не се спори, че с решение № ПИ – 458/06.11.2017г. принудителното изпълнение по изпълнително дело №22060003844/2006г. е спряно до влизане в сила на съдебен акт по гр.дело № 5224/2016г. по описа на СГС или до възникване на нови факти и обстоятелства, които могат да послужат за възобновяване на изпълнението, а гр.дело № 5224/2016г. е приключило с влязло в сила определение на 04.04.2019г.

Като доказателство е прието съдебно решение №5982/19.10.2018г. по адм.дело № 2039/2018г. на АССГ , с което е отхвърлена жалба на Е. П. С. срещу решение № ПИ – 86/09.02.2018г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба срещу разпореждане на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. за отказ за отписване на същите вземания по давност към дата 19.10.2018г.

Приложено е и съдебно решение № 5881/11.10.2019г. по адм.дело №7749/2019г. на АССГ, с което е отменено решение №ПИ-229/19.06.2019г. на и.д. директор на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба срещу действие на публичен изпълнител по изпълнително дело №22060003844/2006г., обективизирано в съобщение за продажба чрез търг с тайно наддаване изх. № С190022 – 111 – 0001707/04.06.2019г.

Решението на и.д. директора на ТД на НАП С. в случая е издадено в рамките на законоустановената компетентност на органа по място, по материя и по степен. Съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК, директорът на ТД на НАП С., като компетентна териториална дирекция, в съответствие с правомощията си се е произнесъл с решение по оспореното пред него разпореждане. С оглед изложеното обжалваното решение представлява валиден административен акт.

Настоящият състав на съда намира, че то е издадено в законоустановената писмена форма, съдържа изискуемите реквизити и е мотивирано. Не се установят по делото и допуснати от административния орган съществени нарушения на процесуалните правила. При отчитане на настъпилите факти (изтекъл период от време) след издаване на акта до момента на приключване на устните състезания, съгласно чл. 142, ал. 2 от АПК във връзка с §2 от ДР на ДОПК, са налице основания за погасяване на задълженията по давност.

По силата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, в редакцията на текста към датата на издаване на оспореното решение на директора на ТД на НАП – С. на 19.06.2019г., с изтичането на 10 - годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или

изпълнението е спряно по искане на длъжника. В случая, не е спорно между страните и се установява от доказателствата по делото, че публичните вземания са за ДДФЛ за периода от 01.01.2006г. до 31.12.2006г. по данъчна декларация 2210Н235/14.04.2007г. Те са присъединени за събиране по изпълнително дело № 22060003844/2006г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. Принудителното изпълнение е спряно с решение № ПИ – 458/06.11.2017г., възобновено на 04.06.2019г. с протокол изх.№С190022- 026 – 0017505/04.06.2019г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. 10 – годишната абсолютна давност започва да тече на първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Публичните задължения е следвало да се платят до 30 април 2007г., съответно давността започва да тече от 01.01.2008г. и би изтекла на 01.01.2018г., в случай, че изпълнението не е било спряно по искане на длъжника. В случая изпълнението е било спряно на 06.11. 2017г. с решение № ПИ – 458/06.11.2017г., 56 дни преди изтичане на срока на абсолютната давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Както е приел и ответника по делото в оспореното пред настоящата инстанция решение № ПИ – 228/19.06.2019г., след възобновяване на производството по принудително изпълнение започва да тече срок от 56 дни, който е оставал до изтичане на абсолютната давност преди спирането, тоест срокът започва да тече от 04.06.2019г. и изтича на 29.07.2019г. като след изтичането на този срок се преклудира възможността на държавата да събере по принудителен ред задълженията, установени спрямо лицето. Към настоящия момент абсолютната давност е изтекла, с което е преклудирана възможността на държавата да събере по принудителен ред задълженията по ЗДФЛ за периода от 01.01.2006г. до 31.12.2006г. по данъчна декларация 2210Н235/14.04.2007г., подадена от Е. П. С.. По силата на чл.173, ал. 2 от ДОПК тези вземания следва да бъдат отписани служебно, поради изтичане на срока по чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № ПИ – 228/19.06.2019г. на и.д. директор на ТД на НАП – С. и потвърденото с него разпореждане изх. № С190022 – 137 – 0005288/04.06.2019г. на главен публичен изпълнител П. К. за отказ за прекратяване на събирането на вземания за ДДФЛ за периода от 01.01.2006г. до 31.12.2006г. по данъчна декларация 2210Н235/14.04.2007г., подадена от Е. П. С..

ВРЪЩА преписката на главен публичен изпълнител П. К. за ново произнасяне по искането на Е. П. С. №С 190022 – 000 – 0267994/31.05.2019г., с оглед указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в обстоятелствената част на решението. На основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

